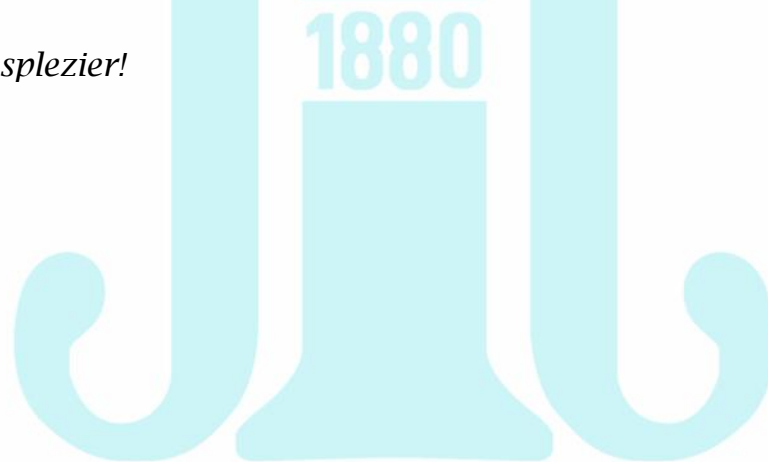

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

FRED

Avondvullende monoloog

door

1880

Raf Op de Beeck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

1998

Nr.2443

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *FRED* op te voeren moet de naam van auteur *RAF OP DE BEECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/006
ISBN 978-90-385-05510

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Raf Op de Beeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

Scène 1

(Publiek komt binnen. Fred "leeft" in zijn "kot" - op 't vuur 'n pan spaghetti - muziek: Wendy van Wanten. Volk binnen - lichten in de zaal doven - muziek zachter - Fred naar voor.)

FRED : Ja, sorry mensen, dat ik u stoer, maar ik zag u hier allemaal zitten vanuit m'n kot en daarom kom 'k is 'ne goeiendag zeggen - ook omdat ik het daar alleen niet goed kan keren - ja en dan doe ik is geren een klapke hè, als ik de kans krijg - want klappen dat heb ik altijd geren gedaan. Ik ben Fred, Fred Ielegems - 38 jaar - Ik zie er misschien wel wat ouder uit, maar dat zult ge straks wel begrijpen denk ik. De zangeres die ge daar hoort zingen, die kent ge misschien wel - ja, ik ken ze heel goed, want ik heb er 'nen hoop C.D.'s van - juist, Wendy van Wanten - veel mensen lachen daarmee omdat ze smartlappen zingt; maar ik zag altijd maar: we zingen allemaal 'ne smartlap, de grootste die er is: ons eigen leven. *(sigaret)* Awel, als ge hier nog lang blijft zitten, kom ik hier op 't balkon regelmatig m'n sigaretje smoren, en in passant "mijn levenslied zingen." Dus, dat is hier mijn kot; hier woon ik nu ongeveer een jaar - wonen - t.t.z. slapen en af en toe 's eten - want ik ben hier zo rap mogelijk weg, als ik kan; want hier alleen zitten te koekeloeren en tegen niemand iets kunnen zeggen, da's om de muren op te lopen... 38 jaar en 21 jaar metser geweest - 'k was 17 jaar lang getrouwd met ons Suzy, die in 't dorp coiffeuse was - 'k stond daar stàpelzot van, maar... da's een ander hoofdstuk... we hadden ene zoon, onze Ronny, door ons Suzy strontbedorven, maar ja, bij zijn geboorte is er wel 't één en 't ander gebeurd dat sporen heeft nagelaten. Toen ik metste, gebruikte ik al het geld van m'n overuren om 'ne zware moto te kunnen kopen - maar die van ons was daar radicaal tegen - 't is veel te gevaarlijk, zei ze dan - mensen, daar hebben wij toch dikwijls ambras over gehad, omdat zij dat geld had willen gebruiken, om twee zonnebanken te kopen, voor haar zaak. Maar ik gaf deze keer niet toe, en dan is zij, van kolère, in 't café bij haar vriendin Juliette gaan werken, om bij te verdienen. Ja, hoe da'k aan die manke poot geraakt ben, kunt ge nu misschien wel raden - juist - ik heb die moto dus toch gekocht... Ik had hem juist zes weken; ik

reed ermee naar Herentals en aan den "Dornen Boom", rijdt een vrouw, die uit de richting van Vorselaar kwam, recht in mijn zij - ze was dik in fout, ze had nog maar 14 dagen haar rijbewijs. Resultaat: den deze met een open beenbreuk en op zeven plaatsen kapot, in 't ziekenhuis. Ons Suzy kwam me bezoeken, en 't eerste wat ze zei was: nu ziet g'het hè, maar meneer wist 't weer beter, gelijk altijd! Da's begot niet plezant ze, als dat 't eerste is wat ze zeggen, als ge daar voor half dood ligt - en 'k was dan nog in m'n recht. Een van de volgende keren als ze me kwam bezoeken, was er zo'n jong gastje bij - ene van de verzekeringen - om mij een paar vragen te stellen over het ongeval. Nadien is die nog een paar keer met die van ons meegekomen, en dan gingen ze samen, hij met ons Suzy, iets drinken bij Juliette in 't café -heb ik achteraf vernomen. De laatste dagen voor mijn ontslag uit 't ziekenhuis, heb ik die van ons met geen ogen meer gezien. Op de dag da'k naar huis mocht, was z'er niet op 't afgesproken uur; 'k was kwaad en ongerust tegelijkertijd. 'k Heb twee uren gewacht en dan heb ik maar 'nen taxi opgebeld... Ik kwam thuis - op mijn krukken - en ge moogt één keer raden... heel m'n kot zo goed als leeg - Suzy weg en bijna heel mijne inboedel... Ja, sorry, maar 'k moet eerst naar mijn eten gaan kijken, want ik scheur van den honger - tot seffens!

Overgangsscène - Spaghetti

(Fred gaat naar 't vuur - neemt 't deksel van de kookpot en vloekt: "miljaarde" draait de pot om, zichtbaar voor 't publiek, en kwakt hem in het aanrecht. Hij doet vlug z'n jas aan en verlaat geïrriteerde zijn "kot".

-Donker (aangepast muziekje)

-Licht

Fred zit in de rieten zetel, links vooraan op het "balkon". Hij peutert de laatste frietjes uit zijn gescheurd zakje en steekt het eindje curryworst in zijn mond (mayonaise aan wang en vingers). Hij brengt het lege zakje naar de vuilnisbak rechts en veegt met zijn zakdoek zijn wang en vingers schoon. Dan komt hij terug, steekt een sigaret op en begint aan zijn 2e monoloog.

Scène 2

FRED : Da's nu elf maanden geleden, en 'k heb van haar nog altijd niks gehoord of gezien.

In het café van Juliette heb ik, met veel ambras, vernomen, dat z'er vanonder was getrokken met die snotter van de verzekeringen en ergens aan 't Scheld zat met onze Ronny. Gelijk 'ne zot heb ik weken lang, heel die côté daar ondersteboven gelopen en mijn krukken weg gesmeten - gezopen tegen de sterren op, van de miserie, en met m'n zatte botten alle hoerenkotjes afgelopen. 'k Heb mijn huis moeten verkopen, omdat ik er bijna alles doorgedraaid had. Kapot van ellende heb ik drie weken in Stuivenberg gelegen. Daar heeft 'nen ouwe aalmoezenier alle dagen met mij een uur geklapt en me zover gekregen dat ik zijne raad opgevolgd heb, en naar hier gekomen ben. 'k Leef hier nu van den dop en m'n invaliditeit. Maar ons Suzy, 'k kan ze begot niet uit mijne kop zetten... zo'n schoon vrouw... en zo'n plezante in 't bed en altijd als we vrijden... en die zàg mij ook geren, die stond stapelzot van mij; omdat ze mij zo ne knappe vond... ja, en dat zei ze ook: Fred, ik vind u de fermste vent van heel de streek... zo ne knappe kop op zo'n brede schouders. Ze sprak zo precies met een voddeke rond 'r tong, en dat hoorde ik juist zo geren... ze had geren da'k mijnen baard een paar dagen liet staan... want dan trok ik heel hard op Charles Bronson zei ze, die van de film hèn! Als we dan aan 't vrijen waren, dan wreef ze'r met d'r kaken tegen, tot ze'r helemaal rood van zagen. "Als ge me vastpakt, Bronson, zei ze dan, dan is 't precies dat ik helemaal in u verdwijn... dan heb ik het zo lekker warm en dan voel ik me zo gerust, dan kan er met mij niks meer gebeuren... hèn warmen beer", zei ze dan, en dan wreef ze met 'r schoon vingers over mijn borst... Dat waren voor mij zo'n schoon momenten, want dan voelde ik mij gelijk 'ne reus, die een prinses moet beschermen... dan kreeg ik dikwijls de tranen in mijn ogen van de deugd... Nu bleet ik ook dikwijls... maar nu van kolère, omdat ze me zo in de steek gelaten heeft, en dan nog voor zo'n broekventje begot! Maar dan gaat dat weer over hèn... en dan weet ik goed, dat, als ik ze moest zien... dat ik heur zou smeken om terug bij mij te komen... Soms doet heel mijn lijf zeer, van onder tot boven, zo geren zie ik die nog... en àlles doet aan haar denken, de stomste dingen eerst... een paar

dagen geleden heb ik met een wildvreemde vrouw staan klappen, alleen maar, omdat die d'r haar op dat van Suzy trok... ik kon 't gewoon niet laten... Neen, ik wist niet, dat iemand geren zien, zo zeer kon doen... Ge trouwt voor de deugd van 't geren zien en voor dat g'het weet, ligt ge van binnen precies helemaal open van de pijn... ja... Suzy... wat zie ik u nog gere. (*Hij gaat op zijn bed liggen en langzaam dooft het licht.*)

Overgangsscène

Rekening ziekenhuis. Licht - lege scène.

Fred op met brief. Achter tafel - leest: "ziekenhuis?" - Scheurt hem open en bekijkt hem met verbazing en nog meer met verontwaardiging. Hij leest: "Te betalen: 9.478 fr.! Hier, moet ge horen!"

Hij komt naar voor en zegt:

Scène 3 - Ziekenhuis

FRED : Ja, ge hebt het wel gehoord zeker: 9.478 fr. dat zal begot wel zijn, ja! Gene rotten bal krijgen die van mij... ze snijden u eerst half kreupel en dan moet ge daar nog voor betalen ook... 1 jaar later dan nog... Ik zal mijn rekening 's sturen; wat denken die nu begot... dan kennen ze Fred Ielegems nog niet goed! ... Da's toch waar... is dat nu niet om 'ne floeren aap te schijten? Ja mensen, nu moet ik u toch iets vertellen, en als ge dat hoort dan gaat ge zeggen: nee Fred, nu zijt g' aan 't overdrijven, geeft ons geld maar terug - maar 't is spijtig genoeg allemaal waar, van 't eerste tot 't laatste woord. Ja en ik MOET het vertellen, want nu zit het me tot hier!... Dus na 't accident daar aan den "Dornen Boom" kwam ik weer bij m'n positieven in 't ziekenhuis: open beenbreuk met 'n plaat en zes vijzen gerepareerd - mijn been met gewichten omhooggetrokken, 'k was helemaal groggy gespoten en ik kon niet meer bewegen. Dat weekend was een nachtmerrie; 'k dacht da'k zot werd. Ik droomde da'k niet meer van mijne moto kon en 'k stampde alles van m'n bed; daarna was ik zo suf, da'k mijne pispot in de schuif kapte. 's Maandags werd m'n bil geopereerd: twee platen van veertig cm. met 24 vijzen vastgezet. 'k Moest

twee keer per dag oefenen om terug te leren lopen, maar ik kreeg mijne voet niet meer van de grond - om in uw broek te pissen van de pijn... en de verpleegsters maar lachen: zo'ne vent... precies een klein kind... Maar toen er nog eens 'ne foto genomen werd, toen lachten ze niet meer... mijn heup was begot bijna helemaal afgescheurd... toen kon ik ineens niet voorzichtig genoeg zijn; 'k mocht alleen nog liggen. Den dokter erbij: opnieuw opereren... nog wat ijzer erbij, d'r zat nog niet genoeg in. Toen is de miserie eigenlijk voorgoed begonnen... m'n bloed terug dik maken, 4 tot 5 spuitjes per dag in m'n kont, 't was juist 'ne vogelpik, met kleur en al. Juist voor da'k geopereerd moest worden, kreeg ik ineens 'nen bloedklonter begot; levensgevaarlijk natuurlijk. Den dokter erbij geroepen, die schone kwam pas uren later aan, kwaad omdat 'm niet kon beginnen, precies of 't was mijn schuld. En weet ge wat die kloot dan nog durfde te zeggen?... "Gij maakt bloedklonters van de schrik!" Echt gebeurd! 'k Zal 't eens wat vooruit laten gaan: bloed verdunnen voor die klonter, dan terug verdikken voor de operatie... 's zondags voor de operatie, ge gaat het niet geloven: weer 'nen bloedklonter... toen was ik gewoon kapot van de schrik... ik hoorde of ik zag niks meer. Weer heel 't spelleke opnieuw van: bloed verdunnen en verdikken enz. Dan is dien dokter mij 's morgen, heel onverwachts, komen halen voor 't opereren, zonder mij of ons Suzy te verwittigen. - In plaats van te wachten was die 't gewoon afgebold - heb ik achteraf gehoord. Ge moet niet vragen, waar dat die, toen al, mee in d're kop rondliep. - Dan kwam eindelijk de operatie en waar gaan we 't schrijven: ze was gelukt!!! Nog wel met een pin d'er bij, maar allé! Rond kerstmis mocht ik eindelijk naar huis. Ja en ge weet ondertussen al wat een triomfantelijk onthaal dat dat geworden is hè! Na Nieuwjaar moest ik op controle komen, en weet ge wat dien dokter zei: van nog 's 't opereren! Toen sloeg ik met mijn vuist op tafel en ik brulde: gij stuk beenhouwer begot, gij blijft met uw poten van mijn lijf af - die werd zo wit als 'nen doek, en hij trapte het af, en ik ook! Vraag niet naar de naam van dat ziekenhuis, want dan zit 't spelleke op de wagen en ik wil daar geen kloten meer mee te maken hebben. Achteraf ben ik naar Pellenberg geweest, en goed dat ik dat gedaan heb, want daar hebben ze nog veel kunnen goedkrijgen en mijn been kunnen genezen, t.t.z. het grootste kwaad was al gebeurd: 'ne manke poot met 16 vijzen in en m'n rechts been 2 cm korter - en nu maar wachten op de